

Sygn. akt **XXVII Ca 1158/19**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca:	Sędzia Maja Smoderek
Protokolant:	sekr. sądowy Agnieszka Gromek

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **S.A. w W.**

przeciwko (...) **B. V. w S.-R.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 20 grudnia 2018 r., sygn. akt II C 6832/17

- zmienia zaskarżony wyrok i oddala powództwo w całości oraz zasądza od (...) S.A. w W. na rzecz (...) B. V. w S.-R. kwotę 3 617 (trzy tysiące sześćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
- zasądza od (...) S.A. w W. na rzecz (...) B. V. w S.-R. kwotę 1 800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

XXVII Ca 1158/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 grudnia 2018 roku Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie zasądził od (...) B.V. na rzecz (...) sp. z o. o. kwotę 2 400 euro z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 10 marca 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 2 117 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Wyrok został wydany w oparciu o przepisy rozporządzenia nr 261/2004 parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2014 rok, w szczególności art. 5 ust. 1 lit. c, art. 5 ust. 3 oraz art. 7 ust. 1 lit. a-c. W ocenie Sądu I Instancji powództwo zostało udowodnione, a zarzuty pozwanego co do braku legitymacji czynnej (wadliwości umowy cesji) oraz zapłaty zobowiązania były bezzasadne.

Apelacje od tego rozstrzygnięcia wywiodła pozwana, wyrok zaskarżyła w całości i zarzuciła mu naruszenie przepisów postępowania tj. art. 233 par 1 kpc poprzez błędną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego tj. uznanie, że pozwana nie uiściła na rzecz powódki odszkodowań należnych pasażerom

opóźnionego w dniu 26 stycznia 2017 roku lotu podczas gdy pozwana przelatała w dniu 21 marca 2018 roku dochodzoną kwotę oraz błędne uznanie, że przelew ten dotyczył odszkodowania za lot z 21 stycznia 2017 roku, mimo, że lot z 21 stycznia 2017 roku nie stanowił źródła odpowiedzialności pozwanej. Apelująca zarzuciła ponadto naruszenie art. 451 par. 1 kc i art. 65 par. 1 kc poprzez niewłaściwe zastosowanie i brak zaliczenia przelewu z 21 marca 2018 roku na dochodzoną kwotę mimo tego, że za opóźnienie lotu z 21 stycznia 2017 roku nie przysługiwało pasażerom odszkodowanie.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie, a wszystkie przedstawione w niej zarzuty okazały się zasadne. Sąd Odwoławczy jest sądem merytorycznym, a postępowanie apelacyjne jest dalszym ciągiem rozpoznawania sprawy, a więc w toku postępowania przed Sądem II Instancji niezbędne jest dokonanie ponownej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów i ewentualne skorygowanie lub uzupełnienie oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji. Sąd Okręgowy jako sąd meriti mając na uwadze wyżej przytoczoną zasadę przeanalizował zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i doszedł do innych niż Sąd Rejonowy wniosków. Zdaniem Sądu II Instancji roszczenie dochodzone w sprawie niniejszej zostało spełnione poprzez dokonanie zapłaty przelewem z dnia 21 marca 2018 roku. Świadczy o tym cały ciąg zdarzeń opisanych przez pozwanego, potwierdzonych zgromadzoną w sprawie dokumentacją, w szczególności dowodem z potwierdzenia przelewu znajdującym się na karcie 99 akt sprawy oraz informacja mailową z 15 listopada 2017 roku znajdującą się na karcie 102. Co znamienne, powód odnosząc się do tej kwestii wskazywał jedynie, że przelew dotyczył innego, również spóźnionego lotu. Okoliczność, ażeby lot mający miejsce 21 marca 2018 roku był faktycznie opóźniony, nie potwierdziła się, co więcej pozwany nigdy, także na etapie postępowania przedsądowego, tej okoliczności nie przyznawał. Powód nie wykazał, że pasażerów (zbywców wierzycelności z tytułu odszkodowania za opóźnienie lotu z 26 stycznia 2017 roku) łączyła z pozwanym jakaś inna relacja, z której wynikałoby obowiązek zapłaty. Co więcej powód nie przedstawił umowy cesji, z której wynikałoby, że ma prawo uzyskać od pozwanego jakiegokolwiek inne kwoty, niż te wynikające z odszkodowania za opóźniony 26 stycznia 2017 roku lot. Wnioskować zatem trzeba, że po pierwsze analizowany przelew nie mógł dotyczyć żadnego innego zobowiązania jak właśnie to, które jest przedmiotem niniejszej sprawy, po drugie powód nie mógł przyjąć i zaksięgować przelewu dotyczącego pasażerów za inny lot niż objęty niniejszym powództwem, bowiem nie miał do tego legitymacji (nie nabył takiej wierzycelności).

Sąd Rejonowy odnośnie analizowanego zagadnienia wskazał w pisemnych motywach zaskarżonego rozstrzygnięcia, iż od pozwanego (poza tym że nie udowodnił, aby przelewy dotyczyły lotu z 26 stycznia 2017 roku) jako przedsiębiorcy należy wymagać wysokiego standardu działania, a tytuł przelewu stanowi oświadczenie dłużnika w trybie art. 451 kc. To prawda, że standardy działania przedsiębiorcy muszą być wysokie, od przewoźnika lotniczego wymaga się, aby przy wykonywaniu działalności dokładał staranności, umiejętności, wiedzy, rzetelności, zapobiegliwości, zdolności przewidywania, jak również znajomości obowiązujących przepisów prawa oraz konsekwencji wynikających z niego dla wykonywanej działalności gospodarczej przede wszystkim w zakresie bezpieczeństwa ruchu lotniczego oraz skuteczności przewozów pasażerskich. Pozwany popełnił pomyłkę, ale przy okazji wykonywania opisu przelewu, gdy wypłacał odszkodowanie. Zgodnie z art. 65 par. 2 kc przy rozwiązywaniu sporu bada się raczej, jaki był zgodny zamiar strony składającej oświadczenie, aniżeli opiera się na dosłownym jego brzmieniu. To, jak sama strona rozumiała oświadczenie woli w chwili jego złożenia, można wykazywać za pomocą wszelkich środków dowodowych. Na rozumienie oświadczenia woli może wskazywać także zachowanie się stron po jego złożeniu. Gdy się zaś okaże, że strony nie porozumiały się co do treści złożonego oświadczenia woli, za prawnie wiążące należy uznać jego znaczenie ustalone według obiektywnego wzorca wykładni. Sąd Okręgowy orzekając wyrok reformatoryjny i oddalając powództwo przyjął, że oświadczenie (przelew) z dnia 21 marca 2018 roku dotyczyło dochodzonego niniejszym pozwem roszczenia, które tym samym jako spełnione wygasło.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 par. 1 kpc k.p.c. orzekł, jak w sentencji. Rozstrzygnięcie o kosztach procesu zarówno za pierwszą jak i drugą instancję oparto na zasadzie art. 98 kpc. Na koszty te złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika zawodowego reprezentującego pozwanego.